

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ... .. ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Τὴν θρησκεία ἀκόμη τὴν γοηυ-
λα, ποὺταν κίτρινη καὶ ζαρωμένη,
σάν πάθος, καὶ ποὺ διηγῶνταν πάν-
τα παλῆς καὶ ἰσχυρῆς ἱστορίας.
Καθόταν σ' ἓνα ἐτοιμόρροπο καὶ
χαμηλό σπιτάκι. Ἀγκάθια καὶ ἀγορροχόταρα ληθονιάς τὸ εἶχαν ζώ-
σει καὶ ἀπάνω στὴ μάντρα τὴν ψηλὴ, κατὰ παλῆς βιοlettές κίτρινες
ἔβγαλε θεριέψει καὶ εἶχαν ρίξει ὀφές καὶ ζοῦ στὸ χῶμα ἔτσι, ποὺ ἓνα
κίτρινο βασιλεῖο ἔβγαυε κάθε ἀνοιξί, μέσα στὸ μικρὸ περιβόλια της,
τὸ ἀπερ-τοῖητο.

Καὶ ἡ μάχη ἡ γοηΐα, ἡ σκατετὴ καὶ ζαρωμένη κοῦρα-ἄς σάν πα-
ράξενο περὶ ἔμνο, σάν ὄσνοτο συμβόλιο, σιμάδι ἄλλοι κόσμοι ποῦρα
μυθῆναι καὶ φανταστικῶ, στὴ μέση τῆς κίτρινης αὐτῆς ζωῆς τῆς ἀν-
θρωπίνης καὶ πρόσφατης.

Κι' ὅταν σ' αὐτὴν τὴν στάσι τὴ φανταστικῆ, μάς μάξανε καιμιά φροῦ,
παράδια ἀτίθασα καὶ ἄγρια ποὺ δόξουν, κέ ἀναμμένα ἀπὸ τὸ πα-
γκοῦδι μάγιστρα, καὶ μάς ἔλεγε, μάς ἔλεγε, καὶ ἄποσο
μοῦς δὲν εἶχε, τὰ θαύματα καὶ τὴ ἀνδραγαθίης
καὶ δοξασιῶν καὶ παλῆς γενιάς ποὺ πέθανε καὶ
χάθηκε καὶ πάει!... Ὁ, τότε δὲν ἦταν πλέον ἡ ἀρ-
χογοντοξεπεσιμένη ἡ κοῦρα, ἡ παλῆ ἀρχοντίσσια, ποὺ
ὅλοι τὴν σεβόντουσαν καὶ κενεῖς δὲν τὴν πλησίαζε,
παρὰ μονάχα ἡμεῖς τ' ἀνέμωλα καὶ τ' ἀγαγα παιδιὰ,
ἀλλὰ ἦταν μιὰ γενιά ἄλλοι κόσμοι, ἓνα σιμῆλο
παλῆ, ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς ἴδιας τῆς γενιάς, ἡ ἴδια ἡ
ψυχὴ καὶ ἡ λαχτάρα ποὺ μιλῶσε σάν παράδια, προ-
σπαθῶντας νὰ σταίξει μῆρα φιλοπατρίας καὶ ἀν-
δρασιακῶ στὴς νεῖς τῆς ψυχῆς μᾶς, ποὺ τροφικῶς κί
αἰδῶς, ἀνοιγανε σάν τὸ μπουμπούκι γεμάτες θημιῶς
καὶ ὄρεξι γιὰ τὴ ζωὴ.

Τὸ πιὸ ἀγαπημένο παραινῆμα μᾶς ἦταν τοῦ «Μα-
μαρομένου Βασιλέα», ποὺ περμῆνε χρόνια καὶ αἰῶ-
νες τόποι, τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ τὸν ἀναστήσουν ἐκδι-
κητὴ ἀρχάτητο.

Καὶ ὅσο τὸ ἔλεγε καὶ τὸ διηγῶτο ἡ γοηΐα, ἀνά-
βαινε τὰ μάτια της ἀπὸ μιὰ φλόγα ποστωτικῆ πα-
ράξενη καὶ ἔβγατε καὶ φουτίζονταν τὸ πρόσωπὸ της
ἀπὸ ἓνα ἄλλο φῶς, ποὺ μετῆλλαε τὴν ὀρακὴ καὶ
κίτρινομένη τὴν γοηΐα σὲ μιὰ γενιάκα ἐπερῶνθησα, μιὰ τροφικὴ
γενιάκα.

Καὶ ὁ ἦμος χιτωπῶς τῆς κίτρινης βιοlettές καὶ τῆς χρῶσινας, κ'
ὡπας πᾶνον μιὰ παράξενη ζωὴ καὶ σάν φρεσῶνεις ἀναδεινόντουσαν
φανταστῶν καὶ ἄ... φαντόντουσαν σάν στασιῶς ἀμέτρητος με θῶ-
ρακας καὶ κροῖνη... καὶ ποὺ στανταροῦσαν γιὰ τὴ μάχη, σταν-
τῶς ποὺ τὸν ζωνταν... ἡ προσηπτικῆ, ἡ ψυχσοῦστρα τῆς παρῶξνης
γοηΐας φροῖνη, καὶ ἄλλοτε φαντόντουσαν σάν μεγάλες τελετῆς τῆς ἐκ-
κλησιῶς με ἱερεῖς ὀλόχρησους, με δίκωου χρουσοκίτρινους καὶ Λεοπο-
τάδες κατᾶχρησους. Καὶ τότε ἀνογοῦνταν τὸ βοῦπὸ τὸν μελισσῶν
ποὺ ἔβωσαν στοὺς ἀνθοῦς, σάν καιμῶνες καὶ ἔμνο τελετῶν, ποὺ
γῆταν ἀπὸ μακρῶ... .

Κ' ἔλεγε, ὅλο ἔλεγε ἡ γοηΐα:
«... Καὶ ὅσο οἱ παλληγορά-
δες καὶ οἱ ἀντροπῶνιμοι σποστωθῆ-
σαν πολεμῶντας, καὶ ὅσο αἰτοῖ, ὅ-
λο οἱ παλῆοι οἱ Ἑλλῆνες καὶ οἱ
ἀρχαῖοι, θὰ ζωντανῶναι ἔανά καὶ
θὰ τρέξουνε μαζί σας, βοηθοὶ ἀνί-
χιοι, σίντροφοι ἀπὸ Θεοῦ σταλι-
νοὶ καὶ θὰ σᾶς βοηθήσουν στὸ ἄ-
νοιγμα τοῦ δρόμου τὸ σωτήριο, ποὺ
θὰ σᾶς φέρη στὴν Ἁγία Σοφία.
»Καὶ θὰ συγγλονοσθῆ ὁ κόσμος
ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ θὰ ζωνῆ-
σῃ ὁ Μεγάλος Βασιλεῖς, ὅπου μα-
μαρομένου περμῆναι.

»Καὶ ἡ κίτρινη σημαία μᾶς, με
τὸν σταναρωτὸ τὸν μαῦρο, θὰ κίμα-
τιση στὴν Ἁγία Σοφία καὶ θὰ ἔα-
λωθῃ κατόπιν σὲ στεριά καὶ θά-
λασσα, φέροντας τὴν δροσιά τῆς
λεπτεριάς καὶ σβύνοντας τοῦ πόθου
τῆ λαχτάρα τὴν αἰώνια!...»
Χιτωπῶς ἡ καρδιῆς μᾶς στί

λόγια τῆς γοηΐας. Ἀνατριγίλες
περνοῦσαν τὸ σῶμα μᾶς καὶ μέ-
σα στὴν ἀναμῆνῃ φαντασίᾳ μᾶς
βλέπαμε φαντάσματα ἀντροπῶν-
ων νὰ περνοῦν καὶ νὰ μᾶς χρά-
ζουν στὸ γαλανὸ στερέωμα. Καὶ ἀναδεινόντουσαν καὶ πάλιν ἡ βιολέτ-
τες, σάν μιὰ τερόστια βυζαντινὴ σημαία μεγάλη, ποὺ ἀναδεινῶνταν
σάν κάποιον νὰ καλοῦσε, σάν κάποιον νὰ λαχτάρα νὰ περμῆνε...
Μιὰ σημαία ὀλόχρηση, λαμπρὴ καὶ ὀλοφάντεινη, ὄσων τὸν ἥλιο, ποὺ
ἔσπλωνόντανε ἀπάνω μᾶς καὶ γύρω μᾶς, ποθητῶς κ' ἐπυλομένης σὲ
γῆ καὶ θάλασσα καὶ κῆμους καὶ βουνά... .

Περάσαν χρόνια ἀπὸ τότε.
Χρόνια πολλὰ, παραπολλὰ.
Ἡ γοηΐα θὰ ἔχη γίνει σκόνη σήμερα, σὲ καιμιά γωνιά τοῦ θῆθε-
ρῶ νεκροταφείου. Σκόνη καὶ ἡ βιοlettές ἡ ὀλόχρηση, σκόνη καὶ τὸ
χαμηλὸ σπιτάκι, τὸ μελαγχολικὸ καὶ ἐτοιμόρροπο.

Κάποιο μεγάλο στίτι κακοσοῦλοῦπατο καὶ ἄρασο θὰ
χτίστηρε στὴ θέσι του.

Βιοlettές περὶ χρῶσις δὲν τὸ στολιζῶν καὶ δὲν
τὸ μωφῶνουν, τὸν μελισσῶν τὰ βοῦπῶματα δὲν ἀκού-
γονται, σάν μακαρῆνες φωνῆς μαστηριώδεις.

Ἄλλοι ἔχου καὶ ὀρθιοὶ βασιλεύουν τώρα μέσα
ἐκεῖ!

Σκόνη τόποι καὶ τὰ παραινῆμα καὶ ἡ διηγῶσις της
καὶ τὰ παρῶματα, σκόνη καὶ τὰ χρῶσι φουσατά ποὺ θὰ
βγαίνω, ἀπὸ τῆς χιτωπῆς βιοlettές, νὰ τρέξουνε μαζί
μας βοηθοὶ ἀνίχιοι, σίντροφοι ἀπὸ Θεοῦ σταλινοὶ
νὰ μᾶς βοηθήσουν.

Σκόνη καὶ ἡ χρῶσι σημαία με τὸν σταναρωτὸ, σκῶ-
νη κ' οἱ πόθοι, κ' ἡ λαχτάρες!...

Τὰ λόγια ὅσως τῆς γοηΐας, σφόδρος καλόβολος, φε-
τρῶσαν μέσα στὴν καρδιά μᾶς καὶ πέταξαν ἀνθοῦς
καὶ γῆταν μωφοδιῆς ἀράνταστες.

Μὰ ὅταν βγήκαμε στὴν κοινοῖα με νευροδενῆνα
γῆρα, ἀπόλινα, καὶ γεμάτα ἀπὸ σηφιῶς καὶ ζωὴ
σπῆσι, καὶ ζήτησαν τὸ σταθί, ποὺ ἡ γοηΐα μᾶς ἔλε-
γε, κατὶ τὸ πικρὸ καὶ τὸ φαρμακωμένο ἔπασ ἀπάνω
μᾶς... Ἐδίκαμε ἀλλοῦπατο κόσμο, μάς χτίστηρε κατα-
κίμα ἡ πραγματικότης, τὰ ὄνειρα φτεροῦνθησαν μακρῶ... .

Ἐνα φαρμάκι στάλαξε στὴν ψυχὴ μᾶς, ποὺ ἔξωρε κ' ἀράνιοι
ὅλα τὰ λουλοῦδια τῆς γοηΐας.

Καὶ ζήτησαμε τὴ λήθη, γιὰ παρηγοριά, σὲ ἀκάθαρτο κρασί καὶ
ἄνοια φιλήματα.

Καὶ μεθυσμένοι περὶ δὲν ἀκούμε τίποτα, τίποτα δὲν αἰσθανόμεθα
καὶ γιὰ τίποτα ἡ καρδιά μᾶς δὲν χιτωπᾶει.

Καὶ μεθυσμένοι σπαράζουμε τῆς σῶρας μᾶς καὶ ροφῶμε, διγα-
σμοῖα τὸ ἴδιο μᾶς τὸ αἷμα καὶ ἐφραμῶνόμεθα με τὰ ἴδια μᾶς τὰ
σωτικά!... .

Σκόνη ἔγινε τόποι ἡ γοηΐα καὶ
σκόνη ἡ βιοlettές ἡ χρῶσις, κ' ἡ με-
λισσῶς καὶ τὰ χρῶσι φουσατά!

Μὰ ὁ Μαμαρομένος Βασιλεῖς ἀ-
κόμα περμῆναι!

Ἐἶνε ὁ μόνος ποὺ δὲν χῆθηκε ἀπὸ
τὴ σηφιφορὰ καὶ ὁ μόνος ὅπου περμῆ-
νει... περμῆναι... περμῆναι κάποτε ν'
ἀναστηθῆ!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Κάποιος θεῖος συνεβούλευε τὸν ἀ-
νεπιθῶ του νὰ μὴ δανεῖξῃ ποτὲ τοῦ βι-
βλία, θέλωντας δὲ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ κα-
ταλάβῃ καλύτερα, τοῦ ἔδειξε τὴ βι-
βλιοθήκη του, λέγοντας με ἱερεφῆσανον
τόνο:

—Τὰ βλέπεις αὐτὰ τὰ βιβλία; Ὁ-
λα εἶνε δανεϊκά!...

Καὶ τότε ἡ φωνὴ του θ' ἀ-
κουσθῆ στὰ πέλατα...

Φαντόντουσαν σάν πολε-
μιστὰ με κρῆνη καὶ θῶ-
ρακας χρουσοῖς